

Sygn. akt I C 957/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Małgorzata Gładysz-Wójcik

Protokolant Monika Kucala

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2014 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) N. S. F. I. Z. I. z siedzibą w W.

przeciwko pozwanej A. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo.

Sygn. akt: I C 957/14

UZASADNIENIE

Powód (...) N. S. F. I. Z. I. z siedzibą w W. pozwem wniesionym dnia 20.02.2014 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w L. zażądał zasądzenia od pozwanej A. K. kwoty 1.137,04 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21.02.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Na uzasadnienie żądania powód podał, że pozwana w dniu 24.07.2012 r. zawarła ze (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki o numerze (...), na mocy której pozwana zobowiązała się do jej zwrotu wraz „z należnym oprocentowaniem, opłatą przygotowawczą, składką ubezpieczeniową oraz opłatą za obsługę pożyczki w terminie określonym w umowie pożyczki”, które to elementy zostały precyzyjnie określone w umowie. Nadto powód podał, że pierwotny wierzyciel wypowiedział pozwanej umowę, gdyż pozwana wezwana do spłaty zadłużenia nie uczyniła tego, a roszczenie stało się wymagalne w dniu 20.08.2013 r. Powód wskazał, że w dniu 8.10.2013 r. zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę przelewu wierzytelności zmienioną aneksem nr (...) z dnia 4.12.2013 r. Zdaniem powoda na wartość żądania pozwu składają się: kwota 712,45 zł z tytułu „niespłaconego kapitału”, kwota 28,53 zł z tytułu odsetek umownych, kwota 360,54 zł z tytułu „kosztów”, kwota 35,52 zł z tytułu „odsetek od kapitału od dnia 3.10.2013 r. do dnia 20.02.2014 r.”.

Postanowieniem z dnia 10.04.2014 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, gdyż przytoczone okoliczności budzą wątpliwości, i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu

#r

Rejonowego w Ś..

r

Pismem z dnia 8.05.2014 r. (**k. 13**) Sąd Rejonowy w Świdnicy wezwał pełnomocnika strony powodowej do uzupełnienia braków formalnych pozwu w trybie art. 505(37) par.1 kpc oraz do złożenia w terminie 14 dni -

pod rygorem zastosowania sankcji z art. 207 par. 6 kpc poświadczonych za zgodność z oryginałem przez tego pełnomocnika:

- umowy pożyczki zawartej przez pozwaną opisaną w pozwie wraz z Regulaminem udzielania pożyczek przez pierwotnego wierzyciela wskazanego w pozwie i Harmonogramem spłat

- wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanej i dowodu doręczenia go pozwanej
- umowy przelewu wierzytelności opisaną w pozwie wraz z załącznikiem do tej umowy, z której będzie wynikało w jakiej wysokości przelano wierzytelność wobec pozwanej, z jakiego tytułu oraz za jakie okresy została ona obliczona, a także do złożenia wszystkich dokumentów wymienionych w uzasadnieniu żądania pozwu w liście dowodów, a nadto do wyjaśnienia jakie kwoty składają się na wartość żądania pozwu, z jakiego tytułu i za jaki okres zostały one obliczone.

Pismem z dnia **21.05.2014 r. (k.17)** strona powodowa uzupełniając powyższe braki podtrzymała swoje pierwotne żądanie, w tym także zasądzenia kosztów procesu uzasadniając je identyczną argumentacją jak wskazana w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu.

Pozwana nie ustosunkowała się do żądania pozwu, jak też nie stawiała się na posiedzenie Sądu wyznaczone na rozprawę. W dniu 29.07.2014 r. ogłoszono wyrok zaoczny oddalając powództwo w całości.

Sąd ustalił stan faktyczny.

W dniu **24.07.2012 r.** pozwana A. K. zawarła ze (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki, na mocy której pozwanej wypłacono **1000 zł** ustalając w umowie, że całkowita kwota pożyczki wynosi 1.161 zł, koszt jej ubezpieczenia **105 zł**, opłata przygotowawcza **56 zł**. Strony ustaliły, że opłata za obsługę pożyczki zawartą w domu pozwanej wynosi **484,89 zł**, zaś wysokość łącznego zobowiązania pozwanej ustalono na kwotę **1.721,52 zł**, które zgodnie z umową pozwana zobowiązała się spłacić w **36** ratach tygodniowych w kwotach po **47,82 zł** każda z nich. **Strony umowy ustaliły roczną stopę oprocentowania w wysokości 18%**. W dacie zawarcia przedmiotowej umowy dochód pozwanej w postaci wynagrodzenia netto za pracę wynosił **1.233,23 zł**, zaś wydatki pozwanej w skali miesiąca wynosiły w tej dacie 511,20 zł (czynsz + opłaty za media). W dniu 8.10.2013 r. strona powodowa zawarła ze (...) sp. z o.o. w W. umowę sprzedaży wierzytelności, przy czym wykaz sprzedanych wierzytelności został zawarty w Załączniku nr **2** do tej umowy. W piśmie z dnia 28.10.2013 r. pierwotny wierzyciel (...) sp. z o.o. zawiadomił pozwaną, że na mocy art. **509** kc dokonał przelewu na rzecz powoda wierzytelności przysługującej mu na tę datę wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki, **w kwocie 1.101,52 zł**. Pismem z tego samego dnia 28.10.2013r., powód zawiadomił pozwaną, że nabył wierzytelność wobec pozwanej i oświadczył, że wypowiedział pozwaną umowę pożyczki z dnia **24.09.2012 r.**, a nadto podał, że łączna kwota zadłużenia **na dzień 28.10.2013 r.** wynosi 1.107,86 zł i wezwał pozwaną do zapłaty.

(dowód: umowa pożyczki - k. 44, umowa przelewu wierzytelności - k. 54, dwa pisma do pozwanej z 28.10.2013 r. - k. 42 i 30)

Sąd zważył.

Jak wskazano wyżej Sąd zobowiązał stronę powodową do złożenia w/w dokumentów zakreślając w tym celu odpowiedni termin i rygor zastosowania sankcji z art. 207 paragr. 6 kpc. Strona ta przedstawiła wprawdzie żądane dokumenty, lecz nie wszystkie z nich zostały opatrzone poświadczeniem za zgodność z oryginałem, a mianowicie: **wypowiedzenie umowy** pożyczki przez pierwotnego wierzyciela datowane **na dzień 8 lipca 2013 r. (k. 49 akt)**. Sąd zauważa, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem strona powodowa twierdzi, że nabyła wierzytelność wobec pozwanej opisaną w pozwie, to winna udowodnić wszystkie fakty objęte treścią umowy nabycia wierzytelności. Tymczasem złożony do akt „Załącznik nr 2 do umowy z dnia 08.10.2013 r.” nie zawiera w swej treści oznaczenia jakiej konkretnie umowy on dotyczy, w tym także oznaczenia jej stron. Ponadto załącznik ten stanowi luźną kartkę, która nie stanowi w żadnym stopniu całości z kolejną

luźną kartką, na której wpisano imię, nazwisko pozwanej oraz kwoty nie wiadomo czego dotyczące. W tej sytuacji brak podstaw prawnych, aby kartki te uznać za dokumenty mające walor dowodu w przedmiotowej sprawie stanowiący o wysokości wierzytelności, która była przedmiotem opisanej wyżej umowy przelewu wierzytelności. Nadto Sąd zauważył istotne sprzeczności w treści pism oraz oświadczeń powoda i pierwotnego wierzyciela w zakresie ustalenia rzeczywistej daty, w której wypowiedziano pozwaną umowę oraz wysokości długu na datę przelewu wierzytelności: **w piśmie z dnia 8.10.2013 r.** - k. 49 - (...) sp. z o.o. zawiadamia pozwaną, że **wypowiada jej umowę** pożyczki oraz, że jej dług wobec tego wierzyciela wynosi w tej dacie 1.101,52 zł, zaś w kolejnym piśmie z dnia **28.10.2013 r.** - k. 42 - informując pozwaną o cesji wierzytelności wskazuje wysokość jej długu w tej dacie na kwotę **1.101,52 zł**; w piśmie z tego samego dnia, tj. **28.10.2013 r.** strona pozwana również zawiadamia pozwaną że **wypowiada** jej w/w umowę oraz, że wysokość długu wynosi w tej samej dacie kwotę inną, tj. **1.107,86 zł.** (k.30)

Sąd, wskutek niezłożenia przez powoda dokumentów (art. 245 kpc i art. 253 kpc) nie miał zatem możliwości obiektywnej weryfikacji twierdzeń powoda, gdyż budzą one uzasadnione wątpliwości albo też zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przywołać w tym miejscu należy też do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.09.2013 r., I ACa 494/13, wedle której sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązują

domniemanie z art. 339 par. 2 kpc, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaoczno oddalającego powództwo. Podkreślić należy, iż domniemanie z art. 339 par. 2 kpc zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (vide wyrok Sądu Najwyższego z 31.03.1999 r., I CKU 176/97). Sąd I-ej instancji poglądy te w całości podziela. Dla takiej oceny żądania pozwu nie ma znaczenia, że pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Skoro zatem powód nie udowodnił swoich twierdzeń, to powództwo podlega oddaleniu w całości.